

Vegne tydeligt har udtalt i Sommer, at han stod paa dette Program og vilde arbejde for dets Gennemførelse. Han har udtalt det ikke alene i en snævrere Kreds, men ogsaa offentlig paa politiske Møder. Derfor kan jeg med Glæde byde Ministeriet Velkommen, og jeg kan sige til Ministeriet, at jeg tror, der er gode Betingelser for, at det Arbejde, som nu ligger for, kan lykkes. Der er gode Betingelser for at faa Arbejdsfred. Den store Sag, som har voldt megen Splid i en Menneskealder, er afgjort. Den er afgjort paa en Maade, som i Virkeligheden hindrer, at der tages Kamp op om den. Det vil ikke lykkes nogen, selv om han har den største Lyst dertil, at rejse en Kamp om Forsvarssagen mere. Det vil kun føre til brændte Fingre for vedkommende. Og den anden Sag, som særlig har været benyttet i det sidste Aars Tid, nemlig Alberti-Affæren, vil sikkert heller ikke blive benyttet mere. Der blev stillet Krav om en Rigsret, for man vilde have Arbejdsfred. Vi have haft Rigsret, og den Affære er bleven brugt saa stærkt, som den vist overhovedet kan udnyttes. Saa tage vi de Herrer paa Ordet og bede om Arbejdsfred, og jeg tror, Ministeriet kan gaa ud fra, at disse Scener, som her ere udkæmpede det sidste Aars Tid, bliver man nu fri for, og at man i Virkeligheden fra alle Sider, hvad man end maaske i Øjeblikket vil udtale, er enig om at tage fat paa de Opgaver, som ligger for.

Til Socialdemokraterne og de Radikale og til det Højre, som var de Radikale og Socialdemokraterne saa behjælpeligt i Fjor, vil jeg sige, at vi staa os dog alle, de Herrer ogsaa, bedst ved i Fællesskab at tage Arbejdet op paa det, som nu ligger for, i Stedet for at staa og stampe i gammelt Kævl og Strid. Et lille Folk som vort kan ikke bestaa ved uafladelig at kæmpe om saadanne Smaating, som det i Virkeligheden er, og om personlige Spørgsmaal. Jeg vil derfor haabe, at man fra alle Sider vil slutte sig sammen for at tage Arbejdet op. Ikke saaledes at forstaa, at jeg maner de Herrer til paa alle Punkter at være enige med os! Det kan jeg ikke kræve, de Herrer have naturligvis samme Ret som vi til at fremsætte deres Syn paa de forskellige Ting — men jeg opfordrer dem til i Fællesskab med os at drøfte Spørgsmaalene ud fra deres Anskuelse, ligesom vi drøfte dem ud fra vore, i den Hensigt at faa det bedst mulige ud deraf. Vort Land trænger mere til Samling nu end til Splid, Splid have vi haft nok af.

K. M. Klausen: Fra mange Sider har det sikkert været ventet, at Forhandlingerne i Dag vare blevne aabnede af Regeringens Chef. Man vil maaske hertil sige, at den Tale, vi nu hørte, var af Regeringens Chef. Men jeg havde dog tænkt mig, at den Mand, som har givet Ministeriet Navn, havde taget Ordet ved denne Lejlighed. Der havde været Grund for Regeringens Chef til at tage Ordet, da Rigsdagen var inde til Sommersamling. Da havde vi nylig haft Folketingsvalg, der var dannet en ny Regering, der forestod et vigtigt Landstingsvalg, og det havde derfor været saare naturligt, om man havde hørt en Programtale fra Regeringen. Men Regeringens Chef har været den tavse Mand. Ganske vist har han ved enkelte festlige Lejligheder udtalt sig ude omkring i Landet. Bl. a. have vi faaet at vide, at han ikke vil gaa paa egen Haand. Jeg antager, at han i saa Henseende er bleven belært af den triste Skæbne, som den højtærede Finansminister led, da han fandt paa at gaa paa egen Haand. Han vil altsaa kun gøre, hvad der er i Overensstemmelse med hans Parti.

Angaaende den nuværende Regerings politiske Berettigelse kan der sikkert ikke tvistes. Valgene gav Regeringen 57 Mandater — den Gang kaldtes de for Delegationister. Foruden af disse 57 Delegationister støttes Regeringen af, jeg ved ikke hvor mange Højremænd, maaske af dem alle 13, i det mindste af de 6 af dem, saa at Regeringen har bag sig et stærkt Flertal. Ministeriet har jo en meget broget Sættelse, men dette er heller ikke saa underligt, naar man husker, hvorledes denne Regering er fremgaaet af Valget den 20. Maj. Regeringen er sammensat af gamle Reformmænd, gammelmoderate og nymoderate, og et Par Højremænd have jo ogsaa faaet Sæde i Regeringen, saa at denne Regering sikkert staaer som et godt Udtryk for den Alliance, som var indgaaet af Regeringsvennerne til Valget den 20. Maj.

Dette Valg blev den Gang udbasuneret som en stor Sejr, et Valg, hed det sig, med ægte Venstrekulør. Det var nu efter min Mening en stor Overdrivelse. Delegationen vandt ganske vist 57 Mandater. Men disse Mandater bleve vundne for det første ved Hjælp af Højres stærke Støtte. Havde Højre ikke støttet Delegationen, er det sikkert, at Delegationen aldrig vilde have opnaaet at faa 57 Mandater. Man kan vist godt regne, at 10—12 Stykker eller maaske flere skyldte deres Valg alene